

מסורת הש"ס

(א) [תוספתא פ"ג ה"ו],
(ב) [תענית כו: לא. כתובות
נד:ג, ג] תמיד דף לג,
(ד) [זבחים דף קא, ה] ס"א
ה"ה, (ו) [ויקרא ז, ו] (ז) [וע'
תו' זבחים פב: ד"ה כיון],

תורה אור השלם

1. וְהִבְשֹׁר אֲשֶׁר יֵגַע בְּכֵל
טָמֵא לֹא יֵאָכֵל בְּאֵשׁ
יִשְׂרָף וְהִבְשֹׁר כֵּל טָהוֹר
יֵאָכֵל בְּשֶׁר: וַיִּקְרָא זֶה
2. הֵן לֹא הוֹבֵא אֶת דְּמָה
אֶל הַקֹּדֶשׁ פְּנִימָה אֲכֹל
תֹּאכְלוּ אֹתָהּ בְּקֹדֶשׁ
בְּאֵשׁ צִוִּיתִי:

וּיְקָרָא י' יח

הגהות הב"ח

- (א) רש"י ד"ה משום
חשד וכו' ומעמידים שם:
(ב) שם ד"ה שמה חזן וכו'
שערפתם וא"ל פנימה
היתה: (ג) תוב' ד"ה
בשלמא וכו' אע"ג דכתיב
תשרף אלמא מותרת
לא משמע וכו' דהוא
תשרף:

מוסף רש"י

חזור וישורפו. כלאמן
בפרק כל שעה (עיל)
(ד.) בקודש בלא משק
דנמוקו צלמו שיפוטו
(עיל חס.) לפני היורה.
מקום צהר הים שם
שם צהר הדקן גדול
שזורפין פטור קדשים
קלים כלאמרינן צוחים
(קד.) בפרק טבול ים
ברכות חס. ובעיני עיל
(ד.) שמה נבכס דמה
לפני ולפנים. ממשותבו
אמה למד שך אמה להם
ממחילה. מוקדמך קן לא
הוצא וכו' פימיה (ובחיים)
(קד.)

מוסף תוספות

- א. [ו]לעולם כדאמרין
מעיקרא דדווקא.... תוס'
שאנץ. ב. דבשער המזרח
דעזרת ישראל לא היו
יכולין ליכנס שזהו לפני
מעזרת נשים הרבה. שם.
ג. והנותר ממנו באש
תשרופו, אבל מי שאינו
ראוי לאכילה שנפסל לא.
שם ע"ב.

חוזר ושורפו בו'. אלמא מיעוטו שנפסל מעמי המערכה נמי שרפינן:
 כאן באכסמאי. שאין לו עמים שורפו מעמי המערכה ומתני' בצעל
 הציט: ששהויק בדרק. לא הטריחוהו לחזר על עמים דקדמני וכן
 מי שיצא אלמא בצדוק דדרך עסקינן: רב וציר. כרב חמא מוקיס
 מי אדריד הפא חלין ויהיז ומוחא

למלחמה דרב חמא דמינ דלית ליה
עצים שם עשאורו כזקימן והחזיק
דדרך דקמי ממני' לאשמעינן חזרה
נקט לה ולא משום עצים דהוא היין
ללא החזיק: בלא לשורפו כו'. כדמפרש
שעמא: לידו היגות מהן
גנאה אחרת והנאה זו אינן בו מעילה
דנפאי ב"ד הוא ועל מנת כן מקדישין
אותו: משום חשד. שלאחר שרפתן
מחזירין מותר העצים לתוך ביתן
והרואה חושדן בגובאי עמי המעברה
והנין מהן: קני וחריבין. קנים וחריבות
של דקל הכל יודעים שאינם מעמי
המעברה לפי שקלים הם וגשפרין מהר
ואין חשד המעברה מהקיימ' בהן ומשום
חשד ליכא אבל משום בזות איכא:
פנן הסם. במסכת תמיד: ראש
המעברה. הממונה על כך מעמיד
את הטמאים של בית אב בכל בוקר
בשער המזרחי כניסת כל אדם להר
הבית: עדי לזיישן. שלא מהרו מלטמא
והיי דהיה חושדן להן היה מוטלת
עליהן והיה להן לזוזה: משום חשד.

שלא יחשדוּם שפני מלאכתו הן נחליו
מלבוּא לעבד עבודה ^(ה) ומעמידן שם
כדי שיראו אותם בני אדם ויודעין
שמחמת טומאה הם חדילין. ואיידי
דאיידי לעיל בזה פלוגתא דמפני
החשד נקט לה לא: מפני. הכל
יודעין שצטיילם הן הן המלאכה ואין
מניחין עבודה מפני מלאכתו דהני
משום חשד ליכא ואין צריך להעמידם
שם ולתמן דלמר כדי לביישן צריך:
אי נמי דקדריג יסורא. מפשילי
צבילים שהיא אומנות קלה ושיחלו
מעט ואין בני אדם חשודין שחללו
מלבוּא לעבודה מפני צינור מלאכה זו:
ברבנ' הפסח שנטמא או שיא
ישרף מיד. בצרבעה עשר ואין צריך
להשהותו עד הבוקר של ששה עשר
שתעבור כרמו דהיינו לילה אחד ומיהו
צ"ט לא מצי שריף ליה כדיליף לקמן
(דף פג:) דאין שורפין קדשים צ"ט:
הפסח הצעלים שם שנטמא דאין
פטורו בצורו אלא מחמת דבר אחר
שאין לו אוכלין: **גב'** כשלמא נטמא.

טעון שריפה: **דכתיב והבשר וגו'.** וגבי קדשים קלים כתיב: **שמא יכנס דמה.** אל הקודש לכפר בהיכל ונפסלה כדכתיב (ויקרא ו) וכל חטאת אשר יוצא מדמה וגו' א"כ הוא יפה עשייתם ששרפתם: **שמא חוץ למחיצה.** חוץ לעזרה יצאת ומקרא יתירא דרשי לה דלא ליאכרצן פנימה אלא הכי צעא פנימייהו צירשא שמא יצא לה ולא היטה פנימה וחס קן הוא יפה עשייתם ששרפתם (ו) פנימה היטה ולא יצאת הא למדנו שאם יצאת היה לו לשורפה: **נעמא.** והבשר אשר יגע וגו' גבי שלמים כתיב וכו"ש קדשי קדשים דחמייר: **אלא יוצא.** בחטאת אשכחן וקדשים קלים מנלן דמחירך ליה תנא דמתניתין שריפה ליוצא דפסח: **לן דמה.** של בהמת קרבן דחמיירין צובחים (דף נז. ט.) מניין לדם שנפסל בשקיעת החמה שא"י ציום הקריבו אל וצחו ציום שאתה יוצא אתה מקריבו כו':

מיד אלא בעיבור צורה אי לאו דמסיק להלכתא גמירי לה מאי קא
גמירי הלכתא ומה צריך גזירה שזה אלא ודאי דפסולו בגופו ש
בקרש היתה. רש"י פירש דרשינא מפנימה וכן ר"ח ור"י
מזמקום הקדש: "**בשרלא**" משמא גלי רחמנא בקדש
כמיז קשי קדשים ומאי קאמר והוא דרין דדרשינן בכל שעה (גמול) **ל**
לחמא לרבות קדשים קלים דללי

ביצד צולין פרק שביעי פסחים

[illegible]

חוזר ושורפו לפני הבירה מעצי המערכה אמר
בן חמא בר עוקבא לא קשיא כאן "באכסנאי
באן בבעל הבית רב פפא אמר הא והא
באכסנאי כאן שהחזיק בדרך כאן שלא
החזיק בדרך רב זבד אמר לעולם כדאמר
מעיקרא כאן באכסנאי כאן בבעל הבית ואף
ע"ז דלא החזיק בדרך באכסנאי כיון דלית ליה
עשאוהו כציקנין דתנן הציקנין שורפין אותו
לפני הבירה בשביל ליהנות מעצי המערכה
ת"ר ב"ב לשורפו בחצרותיהן ומעצי המערכה
אין שומעין להן לפני הבירה ומעצי עצמן אין
שומעין להן בשלמא מעצי המערכה
בבצרותיהן אין שומעין להן דילמא פיישן
מינייהו ואתו בהו לדי תקלה אלא לפני הבירה
לממעצי עצמן מ"ט לא רב יוסף אמר ש"ל
לבייש את מי שאין לו רבא אמר מפני החשד
מאי בינייהו איכא בינייהו דאייתי קני
וחריותא דלא הוי למערכה תנן התם ר"אש
המעמד היה מעמיד את הממאין על שער
המורה מ"ט אמר רב יוסף כדי לביישן רבא
אמר מפני החשד מאי בינייהו איכא בינייהו
ממפנקי אי נמי דקא גריל שישורא: **ברתני'**
הפסח שיצא או שנממא ישרף מיד נטמא
הבעלים או שמתו תעובר צורתו וישרף
כששה עשר ר' יוחנן בן ברוקה אומר אף זה
ישרף מיד לפי שאין לו אוכלין: **גמ'** בשלמא
טמא כתיב והבשר אשר יגע בכל טמא לא
יאכל באש ישרף אלא יוצא מגלן דכתיב זה
לא הובא את דמה אל הקדש פנימה ה' אמר
לו משה לאהרן מדוע לא אכלתם את החטאת
שמא נכנס דמה לפני ולפנים אמר לו לאו
אמר לו שמא חוץ למחיצתה יצתה אמר לו
לאו בקדש היתה אמר לו אי בקדש היתה
והן לא הובא את דמה אל הקדש פנימה מדוע
לא אכלתם אותה מכלל דאי נפקא אי נמי עייל
דמה לפנים בת שריפה היא בשלמא נטמא
גלי רחמנא בקדשים קלים כ"ש בקדשי
קדשים אלא יוצא אשכחן קדשי הקדשים
קדשים קלים ותו הא דתניא לן דמה

קצורה קודם שיהיה נותר אי נמי הוא אמינא אפי' כשיהיה נותר
 ישרף לגלגל ישרף נותר שהיה ראוי לאכליה קודם שניתותר דוקא ישרף
 כדמשמע לא מותירו אלא תאכלוהו¹ אבל קשה דהיכי יליף יונא
 בצשעריה מחטאת דאהרן דהא ע"כ לא הודה להן משה על השריפה
 והדחטאת שנכנס דמה לפנים דפסולו בדם צי עיבור נורה והס
 ששרפו מיד אלא ה"ל להו אף אם הוצא יפה עשו שלא אכלוהו
 ודהיינו כמידי רשיה דקרא מדוע לא אכלתם ומיהו נראה לרשב"א
 דמצינו למימר דאמיד צעי מנא לן וכולה שמעתין מסקא אליבא
 דר' יוחנן דסבירא ליה לקמן דפסול הדם הוי פסול בגופו דחשיב
 דדם ובשר חדא מילתא ובפסול בעלים דוקא קמי ממתיתין בדעי
 עיבור נורה ושפיר מייתא משא מחטאת דאהרן דמשה הודה להן
 נכנס דמה לפנים שפיר עבד דשרפיה ולן דמה נמי קצעי
 מנא דמי אף קשה על זה כיון דמסבירא לא הוה אמינא ישרף
 ורובה דבר אזהר דאפי' פירוש צעי עיבור נורה מנלן לומר דלא
 מיד קצרה הוא ודס' ובזעלים בדעי עיבור נורה נמי קצרה:

וראה דדריש מאכל מאכל אותה בקדוש וצמורת כהנים דריש
 שם קלים והוא הדין בקדשי קדשים. וא"ת והא בהדיא בהאי קרא
 והבשר לרבות עמים ולבונה יש לומר דאי לא הוה הדין הוה אמינא
 בעו הכשר ולא קדשי קדשים:

פב.

עין משפט
גר מצוה

עה א מ״י פרק יט מהל' פסולי מוקדשין הלכה ח:
עו ב ג ד מ״י פ״ד מהל' ק״פ הלכ' ג:
עז ה ו מ״י פ״ו מהל' תמידין הלכה ה:
עח ז מ״י פ״ז מהלכות קרבן פסח הלכה ג
ופרק יט מהלכות פסולי מוקדשין הלכה ז:

רבינו חננאל

חזרו ושופרו לפני הבריה
וושנינו לא קשיה אותו
באכסנאי שאין לו חצר
מאכסנאו בבעל הבית
ואכסנאו זה אע"פ שלא
הזוהיו בדרך עשאוהו
נעיקין ששורפין אותו
לפני הבריה בשביל ליתנות
מעצי המערכה ת"ר באו
לשפרו בהצטרותו מעץ
המערכה אין שומעין
הם חיישין דלמא פיישי
במיניה ומוליקין לית
בשילו ואין בהו חזת
תקלה. מעצי עצמן לפני
הבריה אין שומעין להם
למא בלשיי מן שא"ל
אין נמי שמא ישארו לו
ויקחם ויחדשוהו והוא
כן עצי הקדש לקח. ואם
אין חזתו ונאמן כגון
קוצים וקרתות שאין ארואן
למערכה כדנותן תמיד
באלו לו גזילין להביא
המזבחות בשל תאגה שלו
אזו ושל עץ שמן, מונעין
אותו שלא לבייש את
מן שא"ל לו את הגה
בתמיד בסוף פ"ה ראש
המזבח היה מפורק
הטעמים בשכר מותר, וב
יוסף אמר כדי לבייש
אמר מפני חשד
שמא יכנסו יחדו [ישורון]
יכנסו יחדו [ישורון] כי
עבודה זבא לא כן עמא.
י"י מפתח לו כי עבודה
הוא, הילכך יכנס שא"ל
עם חשד. ואי גזיל
ישורון אין שם, ביוש,
שהוא אזמר מלאכתו
הוא מוסקס.
מתנ' הפסח שיצא או
שנטמא ישרף מן כ"ר.
אין מנא לו דרכיה כי
לא הורבא את דמה אל
הקדש, מכלל שאם נטמא
למא לקדש בת שנה
היא, ובתכי וכל חטאת
אשר יכנס מדמה לא אהל
מזרע לרוב בקדש לא
תאכל באש תשרף פנימה,
כלומר פנימה הייתה
אין יצאת חזק לזמחית
הקדש אכול האהל אותה,
שלא יצאת חזק
מעלי שרפתה. וטוב
ש"מ בשר הוציא חזק
למחיצתו כן שרפה
בשלמא נטמא גלי רחמנא
בטמלים והבשר איש
קלים והשאר אשר יקדש
בכל טמא לא יאכל באש
ישרה, והוא חזק לקדש
קדש, אלא יצאנא חזק
בטמא שהיא קדש
קדשים שהיא בשרפה,
קדשים יצא מנא לו